

نفوس بد نژید اعتبار آمریکا از افغانستان هم سر به سلامت می‌برد

به قلم دنیس راس

۳۰ سپتامبر ۲۰۲۱
همچنین دست‌یافتنی به
[English](#)

Also published in New York Times

درباره نویسنده

دنیس راس

سفیر دنیس راس، دستیار ویژه پیشین برزیدنت باراک اوباما، مشاور انستیتو و هموند برجسته ویلیام دیویدسون در انستیتو واشنگتن است.

مقاله‌ها و دیدگاه‌ها

اشتباهات منطقه‌ای و پسرفت‌هایی که پیشینه آن به دوران کارتر برمی‌گردد سبب نشده که کشورها اعتمادشان به ایالات متحده را از دست بدهند و نتیجه بحران کابل هم در نهایت تاثیری نخواهد داشت

زنجیره بحران‌ها در افغانستان سبب شده که شمار زیادی از آمریکایی‌ها از خود بپرسند آیا اعتبار ما در صحنه جهانی از نظر اخلاقی ضربه خورده است یا نه. از زمان سقوط سائگون و تخلیه رسواگر آخرین آمریکایی‌ها در ۱۹۷۵ تا کنون ایالات متحده تا این حد در برابر پرسش‌های بنیادین نسبت به قابل اعتماد بودن آمریکا آسیب‌پذیر نبوده است. پرسش این است که آیا دوستان و متحدان هیچ وقت می‌توانند روی تعهدات ایالات متحده حساب کنند پیش از این که پاسخ قطعی بدهیم لازم است چشمانداز موضوع را به اختصار بررسی کنیم.

ماجرای ویتنام که این روزها مرتب به آن ارجاع می‌شود بی‌شک یک فاجعه بود اما این فاجعه پایان رهبری ایالات متحده در صحنه جهانی را رقم نزد و سبب نشد که دیگران فکر کنند نمی‌توانند به ایالات متحده متکی باشند از آن زمان تا کنون هم چالش‌های ژئوپولیتیکی و تصمیمات (یا بی‌تصمیمی‌های) بسیاری در سطوح بالا وجود داشته که بر اعتبار آمریکا سایه انداخته است با این حال موارد به کاهش نفوذ آمریکا نینجامیده است.

در دولت کارتر بحران گروگان‌گیری در ایران - که با شکست ماموریت نجات گروگان‌ها به یاد مانده است - بیش از یک سال به طول انجامید و جهان شاهد ناتوانی ایالات متحده بود. در سال ۱۹۸۳ پس از کشته شدن ۲۴۱ تفنگدار دریایی در بمبگذاری پادگان بیروت رئیس‌جمهور رونالد ریگان قول داد مرتکبین را مجازات کند با این حال ظرف چند ماه پس از آن آقای ریگان تمامی نیروها را از لبنان فراخواند. ایالات متحده هرگز به تلافی آن بمبگذاری اقدامی نکرد.

در دولت کلینتون تروریست‌ها برج‌های الحبر در عربستان سعودی را منفجر کردند و ۱۹ تن از پرسنل نیروی هوایی آمریکا کشته شدند به

رغم سخنان تند و وجود اطلاعاتی که به دخالت ایران اشاره داشت در آن مورد نیز ایالات متحده به اقدام تلافی‌جویانه دست نزد

رئیس‌جمهور جورج دبلیو بوش و اشغال عراق نیز حکایت خود را دارد. توجیه مشروعی برای حمله به عراق وجود نداشت: هیچ وقت هیچ نوع سلاح کشتار جمعی در عراق وجود نداشت. ایالات متحده همچنین نتوانست خلأ رهبری پس از برکناری صدام حسین را به قدر کافی پر کند که به راه افتادن **جنگ فترقی‌های** کمک کرد و متعاقب آن داعش خلق شد. رئیس‌جمهور باراک اوباما هم استفاده از سلاح شیمیایی در سوریه را **خط قرمز** اعلام کرد اما وقتی سلاح شیمیایی علیه غیرنظامیان سوری استفاده شد از واکنش نظامی خودداری کرد. در مورد رئیس‌جمهور ترامپ هم خطاها بیشتر از آن است که بتوان برشمرد. دو نمونه بارز یکی تهدید مکرر به خروج از ناتو است و دیگری تصمیم ناگهانی به خروج نیروها از سوریه (که مشاورانش تا حدی خود را از آن **کنار کشیدند**).

هر یک از این نمونه‌ها به اعتبار آمریکا در سطح جهان آسیب رسانده اگر چه میزان آسیب لزوماً در یک سطح نبوده است. اما کشورها کماکان به درخواست - و پیشنهاد - کمک ادامه دادند. به رغم آشفتگی جریان خروج از کابل و **بمباردهای** هولناک در فرودگاه کابل ماجرای افغانستان هم از نمونه‌های پیش‌گفته فرقی ندارد. شرکا و متحدان آمریکا برای مدتی تصمیمات آمریکا را در منظر عام محکوم خواهند کرد اما همزمان به اقتصاد و نیروی نظامی آمریکا متکی هستند و واقعیت تغییر نخواهد کرد: واقعیت این است که آمریکا قدرتمندترین کشور جهان است و متحدانش به کمک او برای مقابله با تهدیدات مستقیم و مجموعه‌ای از تهدیدات جدید و در حال رشد امنیت ملی از جمله جنگ سایبری و تغییر اقلیم نیاز خواهند داشت.

البته منظور این نیست که ایالات متحده می‌تواند هزینه‌های اشتباهاتش در افغانستان را به شمار نیاورد اما نکته این است که آمریکا می‌تواند به وضع عادی برگردد.

رئیس‌جمهور بایدن **اعلام کرد** که: «آمریکا برگشته است.» در آینده مهم خواهد بود که نشان دهیم ایالات متحده از مسئولیت‌هایش شانه خالی نمی‌کند و از چالش‌ها فرار نخواهد کرد. در عوض آمریکا باید بر تعهدات خود مؤکداً پای بشارد.

برای شروع دولت باید تخلیه افراد از افغانستان را کامل کند. مهم است که نه فقط در بیرون آوردن همه آمریکایی‌ها بلکه در بیرون آوردن افغان‌هایی که با ما کار کرده‌اند و اکنون در معرض خطر هستند هم موفق شویم. ما اخلاقاً به آن‌ها **تعهد داریم**.

تا کنون موضع رئیس‌جمهور بایدن این بوده که به ضرب‌الاجل تخلیه ۴۱ اوت **پایین بماند** با این استدلال که هر روز عملیات در افغانستان «برای نیروهای ما خطر اضافی در بر دارد». مرگ تفنگداران آمریکایی در روز پنجشنبه نشان داد که حق با اوست.

با این حال به رغم خطرات واقعی بیشتر ماندن در افغانستان دولت باید تمدید مهلت ۴۱ اوت را هم در نظر داشته باشد. این وظیفه آمریکا است که بر خروج ایمن نظارت کند. یک مهلت غیرطبیعی نباید بر این وظیفه ارجحیت داده شود یا ما را به شتاب اندازد تا مرتکب اشتباه شویم. ایالات متحده ابزار فشار بر طالبان را داراست تا آنها را به پذیرش یک تمدید کوتاه‌مدت و اجازه خروج و تخلیه افراد حتی پس از ترک نیروهای آمریکایی و ادارد ایالات متحده می‌تواند کماکان طالبان را از نظر سیاسی در انزوا نگه دارد و **مسدود ماندن** میلیاردها دلار منابع افغانستان را که طالبان نیازمند و خواهان آن هستند همچنان ادامه دهد. آقای بایدن می‌تواند روشن کند که ایالات متحده از افغانستان خارج خواهد شد اما نیاز به وقت بیشتری دارد. به نفع طالبان است که خروج آمریکا را تسهیل کند.

در ثانی دولت باید یک طرح درازمدت برای خاورمیانه بزرگ را با متحدین اروپایی و دیگر ذی‌نفعان منطقه‌ای مورد بحث قرارداد دهد. الان زمان مناسبی برای خارج کردن نیروها از منطقه به‌ویژه از عراق و سوریه نیست. ایالات متحده نباید به داعش یا سایر سازمان‌های مسلح امکان سازماندهی مجدد بدهد. در عوض باید به روشنی اهداف آمریکا در خاورمیانه را توضیح دهد و اقداماتی را که حاضر است برای تحقق آن اهداف انجام دهد و نیز نقش‌هایی را که از متحدانش انتظار دارد ایفا کنند تبیین کند.

ثالثاً دولت باید به حملات دشمن یا چالش‌هایی که هنجارهای بین‌المللی را به خطر می‌اندازد با قدرت و قاطعیت پاسخ دهد. پیام آمریکا به جهان باید واضح باشد: حمله به نیروهای ایالات متحده و متحدانش بی جواب نمی‌ماند. **حمله پهبادی** آقای بایدن علیه طراح حملات داعش خراسان در روز جمعه که به قصد تلاقی بمب‌گذاری‌های فرودگاه کابل انجام شد گام نخست خوبی بود. اقدامات بیشتری علیه کسانی که به ایالات متحده و شرکایش حمله یا آنان را تهدید می‌کنند مورد نیاز خواهد بود تا این نکته به خوبی جا بیفتد. در غلظیدن به ورطه ناامیدی با این فکر که خروج آمریکا از افغانستان اعتبار آمریکا را برای همیشه خدشه‌دار کرده آسان است. قابل انکار نیست که ایالات متحده در افغانستان بهای زیادی پرداخته و احتمالاً در آینده هم خواهد پرداخت. اما این اعتبار ترمیم خواهد شد همان‌گونه که قبلاً شده است.

نمایش/چاپ پی‌دی‌اف

همرسانی در شبکه‌های اجتماعی

آگاه‌سازی با پست الکترونیک

[Sign Up](#)

TO TOP

RECOMMENDED

BRIEF ANALYSIS

Reading Through Iran's Nuclear Demands

نوامبر ۲۰۲۱

Omer Carmi

BRIEF ANALYSIS

Delta Crescent Energy: Refining U.S. Stabilization Strategies in Northeast Syria

نوامبر ۲۰۲۱

Calvin Wilder ,
Kenneth R. Rosen

BRIEF ANALYSIS

American Peace Process Diplomacy: What Works? What Doesn't?

نوامبر ۲۰۲۱

Stuart Eizenstat ,
Susan Glasser ,
Martin Indyk

TOPICS

سیاست آمریکا

تروریسم

نظامی و امنیتی

REGIONS & COUNTRIES

سوریه

عراق

به روز بمانید

SIGN UP FOR EMAIL
ALERTS

THE
WASHINGTON INSTITUTE
for Near East Policy

19th Street NW - Suite 500 1111
Washington D.C. 20036
Tel: 202-452-0650
Fax: 202-223-5364

تماس
اتاق خیر
Subscribe

هدف انستیتو واشنگتن تعمیق درکی متعادل و واقع‌بینانه از منافع آمریکا در خاورمیانه و نیز پیشبرد سیاست‌هایی برای حفظ آن منافع است

